20/02/2024

Οι τρεις διαβαθμίσεις της σχέσης μας με τον Θεό – Του Μιχάλη Κουτσού

/ Γνώμες

Υπάρχουν τρεις διαβαθμίσεις στη σχέση μας με τον Θεό, του δούλου, του μισθωτού και του υιού. Ο δούλος υπακούει στον κύριό του από τον φόβο της τιμωρίας, ο μισθωτός από υποχρέωση λόγω μισθού, που παίρνει και ο υιός από αγάπη προς τον πατέρα του. Υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στις τρεις αυτές κατηγορίες ανθρώπων.

- Γράφει ο Μιχάλης Κουτσός, Φιλόλογος – Συγγραφέας

Οι δούλοι, όπως ήταν οι Ισραηλίτες, τηρούσαν τον Νόμο, όταν τον τηρούσαν, από το φόβο της τιμωρίας. Και πράγματι πολλές φορές έπεσαν σε παραπτώματα και πολλές φορές τιμωρήθηκαν. Εξάλλου οι τιμωρίες ήταν πολύ σκληρές, αν θυμηθούμε το «δόντα αντί οδόντος...», συμφωνήσουμε με τον λαό ότι «ο φόβος φυλάει τα έρμα». Κι όπως τα πρόβατα ο φόβος μήπως τους φάει ο λύκος τα κάνει να είναι όλα μαζί με τα σκυλιά και τον ποιμένα τους κι έτσι είναι ασφαλή, έτσι και οι άνθρωποι από τον φόβο της τιμωρίας, συμμαζεύονται και αναγκάζονται να τηρούν τους νόμους ασφάλειας, που παρέχει η «στρούγκα», η στάνη.

Οι μισθωτοί είναι οι τυπικοί τηρητές του Νόμου, οι οποίοι δεν είναι διατεθειμένοι να κάνουν τίποτα περισσότερο από για το οποίο πληρώνονται. Στην περίπτωση του μισθωτού ποιμένα, αν έρθει ο λύκος, δεν κάνει τίποτα αλλά σηκώνεται και φεύγει, για μην πάθει τίποτα, και αφήνει τα πρόβατα στο έλεος του λύκου. Είναι καλοί άνθρωποι, εκτελούν το καθήκον τους πιστά αλλά είναι πολλές φορές σκληροί και ανάλγητοι προς τους άλλους, τους οποίους τους θεωρούν κατώτερους. Να θυμηθούμε τον Φαρισαίο, ο οποίος αυτά που έλεγε τα έκανε, αλλά φέρθηκε σκληρά στον φτωχό τελώνη. Ακόμη πιο σκληροί ήταν όλοι οι Φαρισαίοι, οι οποίοι νόμιζαν ότι, επειδή τηρούσαν πιστά τον Μωσαϊκό Νόμο, θεωρούσαν τον εαυτό τους ανώτερο από τους άλλους , τους κατηγορούσαν για του ψύλλου πήδημα και τους τιμωρούσαν σκληρά. Κανένα έλεος, καμιά αγάπη στους αδύνατους.

Οι υιοί δεν έχουν κύριο έχουν πατέρα και ό,τι κάνουν το κάνουν από αγάπη, και κάνουν πολλά, γιατί πολλή είναι η αγάπη τους. Δεν έχουν κατάλογο καθηκόντων, όπως οι μισθωτοί, για να τον τηρούν, αλλά η αγάπη προς τον πατέρα τους τους οδηγεί να κάνουν πολλά χωρίς να λογαριάζουν κόπους και θυσίες. Από την άλλη και ο πατέρας τους θυσιάζεται γι’ αυτά κι έτσι θυμόμαστε και πάλι τον καλό ποιμένα, που, όταν χαθεί ένα πρόβατο, ψάχνει να βρει «το απολωλός», για να το σώσει. Αλλά και τα πρόβατα γνωρίζουν τον ποιμένα τους, γνωρίζουν την φωνή του, όταν τα φωνάζει με το όνομά τους, και αδιαμαρτύρητα ακολουθούν και τα άλλα πρόβατα νιώθοντας ασφάλεια και προστασία από τον καλό ποιμένα.

Εμείς σε ποια από τις τρεις κατηγορίες ανήκουμε, ποια από τις τρεις σχέσεις έχουμε απέναντι στο Θεό; Πώς τον αισθανόμαστε, σαν «μπαμπούλα», σαν αφέντη ή σαν πατέρα. Νομίζω ότι έγινε κατανοητό ποια συμπεριφορά μας κατατάσσει σε κάποια από τις τρεις κατηγορίες. Οι περιπτώσεις είναι πολλές. Μπορεί να ανήκουμε στην πρώτη, στην δεύτερη, στην Τρίτη ή σε όλες; Μάλλον σε όλες. Κατά περίπτωση ανήκουμε σε μια από αυτές. Το ζητούμενο όμως είναι να αισθανόμαστε όλοι σαν υιοί, σαν παιδιά του Θεού. Αυτό το δικαίωμα και την χάρη μας την έδωσε ο σταυρωμένος και αναστημένος Χριστός, ώστε να αποκαλούμε τον Θεό Πατέρα

μας . Αλλά επιπλέον ο Χριστός μας θεωρεί αδελφούς του και συγκληρονόμους της Βασιλείας των Ουρανών.

Για να εμβαθύνουμε ακόμη περισσότερο στο τί είναι εκκλησία και ποια η σχέση μας με τον Θεό και τους άλλους ανθρώπους, τολμώ να την παρουσιάσω σαν ένα ψηφιδωτό, που εικονίζει τον Χριστό. Όπως η κάθε ψηφίδα είναι διαφορετική από τις άλλες, έτσι και οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί μεταξύ τους. Όμως, όταν οι ψηφίδες συνδεθούν και συνενωθούν μεταξύ τους, αποκαλύπτεται ένα πρόσωπο, το πρόσωπο του Χριστού. Όπως η εικόνα του Χριστού είναι η συνεκτική δύναμη και ο λόγος ύπαρξης των ψηφίδων, έτσι και τα μέλη της εκκλησίας τα συνέχει και τα συνδέει η αγάπη τους για τον Χριστό. Η κάθε ψηφίδα, όπως και κάθε μέλος της εκκλησίας, μόνο του δεν είναι τίποτα. Όταν όμως συνενωθούν, τότε αποκαλύπτεται το σύνολο του ψηφιδωτού και το σώμα του Χριστού, που είναι και το σώμα της εκκλησίας.

Καλύτερα όμως ας αναλύσουμε την υπέροχη εικόνα της εκκλησίας ως σώματος Χριστού. Το ανθρώπινο σώμα αποτελείται από τα διάφορα μέλη αλλά ακόμη πιο εμπεριστατωμένα, από τα διάφορα κύτταρα. Το κάθε μέλος, όπως και το κάθε κύτταρο του σώματος, είναι διαφορετικό ως προς την λειτουργία που επιτελεί, όμως όλα έχουν κοινό στόχο, να διατηρούν το σώμα στην ζωή. Η Ζωή όμως είναι ο Χριστός κι έτσι και η εκκλησία είναι ζωντανή από την σωστική ενέργεια του Θεού, που υπηρετείται από τα μέλη της εκκλησίας.

Το μυστήριο όμως της εκκλησίας δεν φτάνει μέχρις εδώ αλλά και επεκτείνεται κατά ένα μυστικό τρόπο και στα ίδια τα μέλη της εκκλησίας, τα οποία έχουν την δυνατότητα να μεταμορφωθούν και τα ίδια σε ναό του Θεού. Οι άγιοι που εικονογραφούνται στις εικόνες και τους τοίχους της εκκλησίας και είναι «αεί ζώντες», ζουν και μέσα στην ψυχή του ανθρώπου και γίνονται αντικείμενα μίμησης κατά το πρότυπο του Θεού, που αποτελεί το «καθ’ ομοίωσιν» πρότυπο.

Όταν πάλι ο Χριστός λέγει: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου» το εκτιμούμε και το σεβόμαστε αλλά δεν έχουμε εμβαθύνει περί τίνος ακριβώς πρόκειται. Για να γίνει κάπως κατανοητό θα καταφύγουμε σε στοιχειώδεις γνώσεις της Φυσικής σχετικά με τις ακτινοβολίες του φωτός. Το λευκό φως είναι η εκπομπή όλων των ακτινοβολιών του φάσματος του φωτός, ενώ το μαύρο είναι η απορρόφηση ή η έλλειψη κι έτσι έχουμε το σκοτάδι και με αυτό παρομοιάζεται ο άρχων του σκότους, ο Διάβολος. Όπως λοιπόν η συνένωση όλων των ακτινοβολιών και η εκπομπή τους μας δίνει το φως, έτσι και η συνένωση των αρετών, που είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος, μας δίνει ένα άλλο φως, το φως του Χριστού. Συνεκτική δύναμη στην περίπτωση αυτή είναι η ταπείνωση, από την οποία απορρέουν όλες οι άλλες αρετές. Αυτήν την συνεκτική δύναμη των αρετών, που

είναι η ταπείνωση, την είχε ο Χριστός και αυτός μας δίδαξε να γίνουμε και να περιπατούμε ως τέκνα φωτός, το οποίο θα καταυγάζει την ψυχή μας, θα πλημμυρίζει την ύπαρξή μας και θα εκφράζεται με το φωτεινό μας πρόσωπο.

(Προηγούμενη δημοσίευση: http://www.pemptousia.gr/?p=392914)

(Συνεχίζεται)

Πηγή: pemptousia.gr